

**D. D. Emanuelis Gonzalez Tellez, In Inclyta Salmanticensi
Academia Collegii Majoris Conchensis Alumni, &
antiquioris vespertinæ Sacrorum Canonum Cathedræ
propriarii Interpretis; in Pinciano Sanctæ ...**

Additis Notis uberioribus ab Historia, & Chorographia

Complectens Librum Qvintum

González Téllez, Emanuel

Francofurti Ad Moenum, 1690

Capvt XIII. Idem in a eodem.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-74544](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-74544)

que est sacerdoti, cum accipit cuiuslibet fidelis confessionem peccatorum, qualiter primo peccatum perpetratum, aut si postea iteratum, aut frequenter actum sit. Idem Concil. Cabilon. cap. 45. Qui peccata sua sacerdotibus, in quorum sunt parochiis, confessi sunt, & ab his agenda penitentia consilium acceperunt, si orationibus insistendo, elemosinas largiendo, vitam emendando, mores componendo, Apostolorum limina, vel quorumlibet Sanctorum invisere desiderant, horum est devotio modis omnibus collaudanda. Concilio Paris. lib. 1. cap. 13. reprehenduntur Presbyteri, & Parochi, qui relicta parochia forensibus negotiis sese implicant, aut paulo liberius vagantur, non attendentes, quod eorum absentia, & loca Deo dicata sibi cultu debito priventur, & homines sine confessione, & infantes sine baptismatis regeneratione plerumque moriantur. Eiusdem Concilii cap. 32. Patres damnant sacerdotes illos, qui partim incuriam, partim ignorantiam modum penitentiarum reatum suum confitentibus secus quam iura canonica decernant, imponunt: quapropter statuunt, ut presbyteri imperiti solerti studio ab Episcopi suis instruantur, qualiter & confitentium peccata diserte inquirere, eisque congruum modum secundum canonicam auctoritatem penitentiarum noverint imponere. In penitentiali Romano tit. 7. cap. 12. Sprevisisti Missam, vel orationem, vel oblationem conjugati presbyteri, ita dico, ut nolles tua peccata sibi confiteri, vel ab eo accipere corpus, & sanguinem Domini, ob hoc, quia peccator tibi esse videretur, uno anno peniteas. Et titulo 8. cap. 3. Omnes, quos in penitentia suscipimus ita nostri spirituales sunt filii, ut ipsi, quos vel nobis suscipientibus, vel sub rina merionis vocabulo mergentibus, unda sacri baptismatis regeneraverit. Concil. Illiber. can. 32. Carthag. can. 13. ibi: Ut Episcopus a communione non suspendat eum, quem asserit de peccato aliquo sibi soli fuisse confessum. Carthag. 4. can. 74. Ut sacerdotes penitentiam imploranti absque persona acceptatione penitentia leges injungant. meminerunt hujus confessionis, eamque probant Tertullianus lib. de penitent. D. Hieronymus in cap. 10. Ecclesiast. Basil. in 99. compend. explicatis, explicat. 26. Cyrillus lib. 3. in Levit. cap. 5. D. Augustinus lib. de inutili penit. sive homil. 50. Theodoretus de Andrianis hereticis, Leo Pontifex epist. 57. & 78. Dionysius Areopag. epist. 8. & alii congesti à Pamelio in notis à D. Cyprianum de lapsis, 98. probant Bellarminus lib. 1. de sac. cap. 1. & lib. 1. de penit. cap. 15. Baronius anno 56. Wadingus in notis ad epist. 2. D. Francisci, Zypeus lib. 5. consult. jur. Pontif. consult. 2. Crespertius in summa, verbo Confessio. Sorus in 4. dist. 18. q. 1. art. 1. Vega de justis, lib. 3. c. 28. Unde D. Antoninus 3. part. summa, cap. 18. tit. 14. dum ait post presentem Decretalem confessionem peccatorum fuisse necessariam, non ita est accipiendus, quasi confessio sacramentalis ab hoc tempore Innocentii fuerit necessaria, vel tunc primum instituta; sed tantum, quod per hanc celebrem decretalem nihil

aliud, quam tempus, in quo præceptum confessio- nis sit adimplendum, præfinitur. sicut enim absurdum est dicere communionem sacram in hac ipsa Decretali institutam fuisse, quamvis in ea communicandi tempus statu eretur; sic sanè à vero abhorret asserere, tunc fuisse institutam confessionem, quamvis ibi tempus confitendi fuerit determinatum. Nec favent Novatoribus D. Chryostomus homil. 2. in Psalmum 50. in illis verbis: Peccata tua dicitur, ut deleas illa: si confunderis alicui dicere, quia peccasti, dicitur ea quoti die in anima tua, non dico ut confitearis confervo tuo, sed dicitur Deo, qui curat ea. Et homil. 4. de Lazaro: Cur igitur pudeas, & erubescis confiteri peccata tua: Cave enim homini dixeris, ne tibi exprobet; nec enim confervo confiteri, ut in publicum proferat; sed ei, qui Dominus est, qui medicus est, ostendis vulnere tua: nec enim ignorat, etiamsi ei non dixeris. Cassianus col. 20. c. 8. ibi. Quod si verecundiam retrahente revelare coram hominibus erubescis, illi, quæ latere non possunt, confiteri eajugi supplicatione non desinas, ac dicere: Iniquitati meæ ego cognosco, & peccatum meum contra me est semper: tibi soli peccavi, & malum coram te feci. Qui te absque ullius verecundia publicatione curare, & sine improprio damnare consuevit. Nam hæc, & similia, tum Chryostomi, tum Cassiani dicta non sunt intelligenda de secreta, & sacramentali confessione, in qua homo confitetur sacerdoti, non ut homini, sed ut Deo; id est Dei vicario; sed de publica penitentia, quæ publicè fiebat in Ecclesia, juxta ritus relatos supra in c. 1. hoc tit. docent Sixtus Senens. lib. 5. Biblioth. annot. 165. Baronius tom. 1. anno 56. Magister in 4. sent. dist. 17. ubi postquam dixit, peccata primum Deo, deinde sacerdoti esse confitenda, subdit hæc verba: Illud Joannis Chryostomi superius positum, non est ita intelligendum, ut liceat alicui, si tempus habeat, sacerdoti non confiteri, sed quia sufficit ubi crimen occultum est, soli Deo per sacerdotem dicere, & semel: nec oportet publicari coram multis quod occultum est, quod notavit dicens: Non tibi dico, ut te prodas in publicum; sicut enim publica noxa publico eget remedio, ita & occulta secretà confessione, & occulta satisfatione purgatur. Nec necesse est, ut quod sacerdoti semel confessum, iterum confiteamur; sed lingua cordis, non carnis apud verum iudicem id jugiter confiteri debemus. Magistrum sequitur Gazæus in notis ad Cassian. d. col. 20. c. 8. Non ergo D. Chryostomus docere vult, confessionem peccatorum sacramentalè soli Deo factam sufficere, sed vult Deo potissimum confitendum esse, qui remittit peccata: vel etiam ut ostendat, quod qui sacerdoti confitetur, Deo confitetur, ita ut nihil debeat timere: vel denique ut ostendat, hoc secretum iudicium non esse simile secularibus, quod in hoc nulli sunt timendi testes, nulla pena, nulla infamia; & tantum abest, ut velit nos à sacerdotali confessione revocare, ut magis hortetur ad eam, ut pote tanquam Deo factam, tanquam secretam, tutam, & minime periculofam, ut docet Dartis de penitentia cap. 13.

CAPVT XIII.

Idem in a eodem.

Cum infirmitas corporalis nonnunquam ex peccato proveniat dicente Domino languido, quem sanaverat: Vade & amplius noli peccare, ne deterius aliquid tibi contingat: presenti decreto statuimus, & distinctè præcipimus medicis corporum, ut cum eos ad infirmos vocari contigerit, ipsos ante omnia moneant, & inducant

ducant, quod medicos advocent animarum; ut postquam fuerit de salute animarum provisum, ad corporale medicinæ remedium salubrius procedatur; cum cessante causa cesset effectus. Hoc quidem inter alia huic causam dedit edicto, quod quidam in ægri tudinis lecto jacentes, cum eis à medicis suaderetur, ut de animarum salute disponant, in desperationis articulum incidunt, unde facilius periculum mortis incurrunt. Si quis autem medicorum nostræ constitutionis, postquam per Prælatos fuerit ^b publicata, transgressor extiterit, tamdiu ab ingressu Ecclesiæ arceatur, donec pro transgressione hujusmodi satisfecerit competenter. Caterum cum anima sit multò pretiosior corpore, sub interminatione anathematis prohibemus, ne quis medicorum pro corporali salute aliquid agro suadeat, quod in periculum animæ convertatur.

NOTÆ.

I. ^a **Eodem**) Ita etiam legitur in quarta collectione, sub hoc tit. cap. 5. & extat textus hic in ipso Concilio, can. 21. Consonant Concil. Brachar. 4. ult. 5. cap. 31. ibi: *Præcipit sancta Synodus singulis hujus Provinciae medicis sub excommunicationis poena, ut quo primùm die egrotos decumbentes inviserint, illos de salutaris saltem confessione faciendi admovent, alioquin si cum illos reviderint id prætermisissimum fuisse compererint, denuò admovent, addita comminatione, quâ testentur, se amplius non reversuros, nec decumbentium curam habituros, si cum tertio redierint, factam saltem ab egrotis confessionem non reperierint. Quod nisi ipsa medici compleant, prædictam excommunicationis sententiam ipso facto incurrant, & indictâ ab Ordinaris multâ, piis usibus applicandâ puniantur.* Concil. Ravennat. 2. temporibus Clementis V. r.

bric. 15. Monemus insuper omnes medicos, quod quando vocati fuerint ad infirmos, non ulterius redire audeant, nec curare eosdem, nisi prius eis constiterit, quod ipsi infirmi prædicti medicum advocaverint animarum, & eis fuerit de animarum salute provisum. Pius V. in constitutione quæ incipit *Super gregem*, edita die 8. Martii, anno 1566. & cum ad gradus Doctoratus medici admittuntur, jurare debent, se servaturos præsentem constitutionem. Illustrant eam Diana 2. p. tract. 4. resol. 93. Sanchez lib. 3. summa, cap. 16. num. 12. Scoria in select. Pont. constit. theorem. 215. Gibaln. de censur. in synopsis, verbo *medicus*, Barbosa de potest. Episcop. alleg. 91. Diana part. 1. tract. 1. resol. 22. Azevedus in l. 5. tit. 1. lib. 1. recopil.

^b *Publicata.*) Quia lex non obligat ante promulgationem, ut probat Petrus Marcha part. 1. concord. Sacerd. & Imp. lib. 2. cap. 26. & illustravi in cap. 4. de postul. Prælat.

CAPUT XIV.

Idem in ^a eodem.

CUM ex eo, &c. *Et infra*: Eleemosynarum quoque quæstores, quorum se quidam mentiendo alios, abusiones nonnullas in sua prædicatione proponunt, admitti, nisi Apostolicas, vel diœcesani Episcopi literas veras exhibeant prohibemus: & tunc præter id, quod in ipsis continebitur literis, nihil populo proponere permittantur; Formam verò, quam communiter omnibus talibus Apostolica Sedes indulget, duximus exprimendam, ut secundum eam diœcesani literas moderentur. Ea siquidem talis est: Quoniam ut ait Apostolus, omnes stabimus ante tribunal Christi recepturi prout in corpore gessimus, sive bonum fuerit, sive malum, oportet nos diem missionis extremæ misericordiæ operibus prævenire, ac æternorum intuitu seminare in terris, quod reddente Domino cum multiplicato fructu colligere debeamus in cœlis; firmam spem fiduciamque tenentes, quoniam qui parcè seminat, parcè & metet; & qui seminat de benedictionibus de benedictionibus & metet vitam æternam. Cum igitur ad sustentationem fratrum ad tale confluentium hospitale propriæ non suppetant facultates, universitatem vestram monemus, & exhortamur in Domino, atque in remissionem peccatorum vobis injungimus, quod de bonis à Deo vobis collatis aliquas eleemosynas, & grata eis subsidia charitatis erogetis, ut per subventionem vestram temporum inopiæ consulatur, & vos per hæc, & alia bona, quæ Domino inspirante feceritis, ad æterna possitis gaudia pervenire. Qui autem ad quærendas eleemosynas destinantur, modesti sint, in tabernis aut in aliis locis inhonestis non hospitentur, nec inutiles faciant, aut sumptuosas expensas, caventes ne falsæ religionis habitum gestent. Ad ^b hæc quia per indiscretas, & superfluas indulgentias, quas quidam Ecclesiarum Prælati facere non verentur, & claves Ecclesiæ contemnuntur, & poenitentialis satisfactio enervatur: decernimus, ut cum consecratur basilica, non extendatur indulgentia ultra annum, sive ab uno solo, sive à pluribus Episcopis dedicetur: ac demùm in anniversario dedicationis tempore quadraginta dies de injunctis indulta remissio non excedat. *Et infra*: Ad hunc

D. D. Gonzal. in Decretal. Tom. V.

Bbb 3

quoque